

vy, pokud se týče stanov fondu. Jest tudíž zcela nerozhodno, zda-li pensijní fond byl fakticky zkoumán, jak stížnost tvrdí. Neboť každý nositel pojištění jest povinen starati se o to, aby získané nároky pojištěnců byly kryty premiovou rezervou, vypočtenou podle pojistně-matematických zásad, aby tento kapitál mohl býti odevzdán novému nositeli pojištění. Tomuto zásadnímu požadavku není také vyhověno pouhým závazkem zaměstnavatele, že ručí pojištěncům za výplatu likvidních dávek. Poněvadž nesplnění požadavku § 65., bodu 4. novely z r. 1914 o sobě již brání přeměně náhradních smluv v náhradní ústav, nezáleží již na tom, zdali náhradní smlouvy vyhovovaly snad požadavku bodu 1. cit. § 65.

Nález ze dne 22. září 1923, čís. 15.659/23, týkající se náhradních smluv velkostatkáře Františka Harracha ve Velkém Meziříčí:

Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

§ 65. pensijního zákona předpokládá existenci zvláštního souhrnu jmění, jež nemůže býti nahrazena pouhým osobním ručením stěžovatele za dostatečné plnění pensijních dávek, po případě za náhradu případných opatření, nutných k sanaci schodku. Za dostatečnou záruku splnění požadavku, aby získané nároky pojištěnců byly kryty premiovou rezervou, vypočtenou podle pojistně-matematických zásad, uznává zákon právě jen příslušné ustanovení, do náhradní smlouvy (stanov) pojaté. Žalovaný úřad nebyl ani povinen, ani oprávněn zabývati se meritorně návrhem nově vypracovaných stanov (budoucího) náhradního ústavu.

Nález ze dne 22. září 1923, čís. 15.658/23, týkající se stížnosti Banky pro obchod a průmysl, dříve »Länderbanka« v Praze.

Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Tvrzení stížnosti, že se nejedná v tomto případě o znovuzřízení náhradního ústavu podle § 65. p. z., nýbrž o potvrzení stávajícího již fondu podle § 66. p. z., nemohl Nejvyšší správní soud uznati za odůvodněné. Prohlášení stěžovatelky pro případ povolení přeměny náhradních smluv v náhradní ústav, že jest ochotna doplniti premiové rezervy na zákonitý stav a vůbec přizpůsobiti stanovy (budoucího) náhradního ústavu předpisům zákona, jest pro posouzení přípustnosti řečené přeměny bez právního významu. Jinak stížnost sama netvrdí, že by náhradní smlouvy vyhovovaly požadavkům § 65. p. z., resp. § 65., bodu 1.—4. novely z r. 1914.

Péče o válečné poškozence. — Pojištění nemocenské a úrazové.

(Sděluje dr. Jindřich Tučný.)

K § 25. zákona z 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n. V zákoně tomto není opory pro názor, že zákon ponechává odstupňování důchodu předků volnému uvážení úřadu.

Zákon přiznává v § 25. předkům důchod v posledním odstavci stanovený, jsou-li splněny náležitosti v prvním odstavci uvedené, celý a restringuje jej jen v případě, že jest vyplácen důchod vdovský a sirotčí a nedosahuje-li částky 1800 Kč, pokud se týče 2400 Kč ročně, na částku nevyčerpanou důchody těmi.

(Nález nejv. správ. soudu z 22. října 1923, č. 3300/23.)

K § 8. n. z. Když se pokladna omezí na to, že se vysloví proti ošetřování v nemocnici, avšak ničeho nezařídí, aby onemocnělému členu, jenž byl přijat do nemocnice, dostalo se zákonitých dávek a když ná-

sledkem toho nemocný člen jest ponechán v nemocničním ošetřování, nelze mluvit o porušení disposičního práva pokladny, neboť nemocnicím jest uložena všeobecná humanitní povinnost ošetřovati nemocné, kteří nemocničního ošetřování nezbytně potřebují, neb kteří sami se hlásí o přijetí a jsou ústavním lékařem uznáni způsobilými ku přijetí. Důsledkem této nemocnicím uložené humanitní povinnosti jest, že mohou propustiti neuzdravené osoby a tedy členy nemocenských pokladen, když to jejich zdravotní stav dovolí a byla učiněna dostatečná dispositce ohledně dalšího léčení. Z toho však plyne, že nemocenská pokladna, chce-li dosáhnouti propuštění svého člena, musí nemocnici sděliti svoji dispositci a to i tehdy, když chce dáti nemocného ošetřovati ambulatorně svým pokladničním lékařem. Opominula-li nemocenská pokladna dispositci učiniti a ii nemocnici sděliti, musí nésti důsledky tohoto svého opominutí a nemůže odepřiti nemocnici náhradu ošetrovacích útrat.

(Nález nejv. správ. soudu z 1. října 1923, č. 13.019/23.)

K pojmu »výdělek« ve smyslu n. z. Názor, že osoba živící se žebrotou není bez výdělku, nenalézá opory v zákoně. To, čeho se nabývá žebrotou, nelze již podle obecného významu slova považovati za »výdělek« a nelze tvrditi, že by osoba, kryjící své životní potřeby žebrotou, měla nějaký výdělek ve smyslu n. z., jenž výrazem tím míní příjem, vyplývající z práce. Zákon nečiní vůbec rozdílu mezi osobami, jež jsou bez výdělku z vlastní viny a těmi, které se ve stavu tom ocitly bez zavinění, ani konečně nerozlišuje, zdali osoby, o něž jde, mají nějaký majetek čili nic. Mluví všeobecně o osobách vystoupivších ze zaměstnání pojistně povinného, pokud jsou bez výdělku a zdržují se na území republiky Československé. Kdyby byl zákonodárce chtěl rozdíl ten činiti, byl by musel tak výslovně učiniti. Že snad za tohoto stavu zákonodárství mohou nastati případy zneužití dobrodiní zákona, daného všem osobám bez výdělku jsoucím, mohla by snad býti podnětem pro změnu zákona, avšak de lege lata jest bez významu.

(Nález nejv. správ. soudu ze 24. října 1923, č. 17.599/23.)

K §§ 67. a 69. n. z. Trestní řízení policejní spočívá jako administrativní řízení vůbec na všeobecné zásadě oficiality a důsledkem toho na základě zjištění materiální pravdy z moci úřední a může býti řízení to zavedeno bez návrhu a zákroku strany. V řízení tom svěřeno jest podle platného právního řádu hájení veřejného zájmu na potrestání za činy nebo opominutí z moci úřední stíhatelné úřadu trestnímu samému a jest zůstaveno volné úvaze jeho, aby, oceniv výsledek provedeného trestního řízení zejména procesní sílu provedených důkazů a skutečností, svědčících pro vinu i proti ní, vynesl nález buď osvobozující anebo odsuzující. Institut veřejného žalobce policejní trestní řízení nezná. Okresní nemocenské pokladně nepřísluší v řízení tom postavení strany, a to ani jako zástupce veřejných zájmů, ani jako žalobce nebo soukromého účastníka, neboť není právní normy, která by jí postavení takové přiznávala. Okresní nemocenská pokladna má pouhé postavení oznamovatele přestupků nemocenského zákona, které mají býti stíhány cestou policejně trestní. Nemá-li ale nemocenská pokladna postavení strany v uvedeném řízení, pak nemůže si stěžovati k nejvyššímu správnímu soudu do konečného výroku o vině a trestu vysloveného v pořadu stolic správních, a